

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2010. év február hó 24. napján** tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberrablás büntette és más bűncselekmények miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2009. év június hó 8. napján kelt 7.B.919/2006/170. számú ítéletét mindkét vádlottal szemben **megváltoztatja**.

Az I. r. és a II. r. vádlottak társtettesként elkövetett emberrablás büntettének és társtettesként elkövetett testi sértés büntette kísérletének értékelt cselekményeit egységesen társtettesként elkövetett emberrablás büntettének (Btk. 175/A. § (1), (2) bekezdés b./ pont) **minősíti**.

Az I. r. vádlott főbüntetését 5 (öt) évi, a II. r. vádlott főbüntetését 5 (öt) év 6 (hat) hónapi fegyházbüntetésre **enyhíti**.

A kiutasítás mellékbüntetést mindkét vádlott tekintetében **mellőzi**.

A vádlottak által házi őrizetben töltött idő kezdete 2008. év november hó **12.** napja.

A házi őrizetben töltött napok számának megállapítását **mellőzi**.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 1.029.500 (egymillió-huszonkilencezer-ötszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság a 2009. június 8. napján kelt 7.B.919/2006/170. számú ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét emberrablás bűntettében, mint társtettes (Btk. 175/A. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b./ pont), kifosztás bűntettében, mint bűnsegéd (Btk. 322. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b./ pont), testi sértés bűntettének kísérletében, mint társtettes (Btk. 170. § (1) bekezdés és (2) bekezdés) és közokirattal visszaélés vétségében, mint felbujtó (Btk. 277. § (1) bekezdés) állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 6 év 10 hónap fegyházbüntetésre és 7 év kiutasításra ítélte a Magyar Köztársaság területéről.

A II. r. vádlott bűnösségét emberrablás bűntettében, mint társtettes (Btk. 175/A. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b./ pont), kifosztás bűntettében (Btk. 322. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b./ pont), testi sértés bűntettének kísérletében, mint társtettes (Btk. 170. § (1) bekezdés és (2) bekezdés) és közokirattal visszaélés vétségében (Btk. 277. § (1) bekezdés) állapította meg. Ezért őt halmazati büntetésül 6 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 7 év kiutasításra ítélte a Magyar Köztársaság területéről.

Döntött az előzetes fogvatartás és a házi őrizet beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítéletet az ügyész mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette. Az ítélet ellen az I. r. vádlott és védője elsődlegesen a jogi minősítés miatt, másodlagosan enyhítésért, harmadsorban a mellékbüntetés mellőzése végett, a II. r. vádlott és védője pedig az indok megjelölése nélkül jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.677/2006/32-I. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta. Álláspontja szerint a tényállás megalapozott, amelyet az elsőfokú bíróság kellően megindokolt. A bizonyítékok megjelölésénél azonban az ítélet indokolásának kiegészítését indítványozta azzal, hogy a sértett egyértelműen felismerte az I. r. vádlott lakásán lefoglalt fegyvert, amellyel őt fenyegették. A kiszabott főbüntetéseket arányosnak, a kiutasítás mellékbüntetéseket indokoltnak találta, ezért mindkét vádlottal szemben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője a társtettesként, fegyveresen elkövetett emberrablás bűntettét megalapozó tényállást és ebben a bűnösség megállapítását nem vitatta.

Álláspontja szerint azonban a kifosztás bűntette körében nem állapítható meg, hogy védeince pszichikai bűnsegédként támogatta a II. r. vádlottat. Ez egy elkülönülő cselekmény volt, a tényállás az I. r. vádlott ide vonható külön magatartására nem tartalmaz támpontot, az ítélet 5. oldal 3. bekezdése kizárólag a II. r. vádlott

cselekvőségét írja le. Okfejtése szerint e cselekménynél szándékegységre nem lehet következtetni. Ezért a bűnsegédként elkövetett kifosztás büntette alól bűncselekmény hiányában az I. r. vádlott felmentését kérte. Vitatta emellett a súlyos testi sértés büntettének kísérletében is a bűnösség megállapítását. Hangsúlyozta, hogy az egész cselekménysor légköre fenyegetésben nyilvánult meg. A testi sérülés okozására irányuló szándékot sem vitatta, de olyan körülmény nem merült fel, amely a követelés kikényszerítésére 8 napon belüli sérülésen túlmutató testi sértés szándékát feltételezné. Ezért súlyos testi sértés büntettének kísérlete nem állapítható meg, a ténylegesen bekövetkezett könnyű testi sértés pedig látszólagos halmazatban áll az emberrablással. A védenccé terhére róható emberrablás büntette és közokirattal visszaélés vétsége miatt rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását kérte. Emellett komoly hangsúlyt helyezett a kiutasítás mellékbüntetés mellőzésére. Kiemelte, hogy a Be. 61. § (7) bekezdésében írt törvényi feltételek hiányoznak, miután 10 éven túli büntetés nem történt és a cselekmények sem olyan súlyosak, hogy a közbiztonságra jelentős veszélyt jelentenének. Védencének a családi élet tiszteletben tartásához fűződő joga súlyosan sérülne kiutasítása esetén, ezért a mellékbüntetés mellőzését indítványozta.

Az I. r. vádlott kijelentette, hogy felesége Romániában született magyar származású magyar állampolgár. Csatolta felesége nyilatkozatát, amely szerint közös gyermekükkel együtt laknak, szoros érzelmi és gazdasági kötelékben élnek. A nyilatkozat szerint az I. r. vádlott kiutasítása a családra rendkívül méltánytalan lenne, a család egységének szempontjai jelentős mértékben sérülnének.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen felszólalva elsődlegesen az ítéleti tényállás megalapozatlansága mellett érvelt. Álláspontja szerint a megállapított tények nem felelnek meg az iratok tartalmának és helytelen ténybeli következtetéseken alapulnak. Az elsőfokú bíróság jól lehet kikezdhettlen bizonyító erőt tulajdonított a videofelvételeknek, de azok nem tanúsítják az útlevelet és a pénz elvételét sem. A felvétel nem támasztja alá azt sem, hogy kés lett volna a II. r. vádlottnál. Hiányolta a a sértett személyes meghallgatásának elmaradását, mert írásbeli vallomása nem adott lehetőséget kérdések feltételére. Sérelmezte az 1. számú tanúval kapcsolatban a védői indítványnak az ítélet 22. oldal 2. bekezdésében írt minősítését. Az 1. számú tanú vallomásának kirekesztésére nem látott elfogadható indokot. A tanú az időpontok tekintetében ugyan megváltoztatta a vallomását, de ez a lényegét nem érinti, amely szerint a hivatal előtt a II. r. vádlottal együtt mentek vissza gépkocsival az irodáig. Ezt a tényét a mobiltelefonok hívásai és a cellainformációk sem cáfolják. Iratellenes ezért az ítélet 22. oldal 4. és 5. bekezdésében, hogy a II. r. vádlott sem 15 órakor, sem 16 órakor nem tartózkodott a kerületben. A videofelvétel egy cselekményt igazol védenccé terhére, még pedig azt, hogy a játékteremben egy ütést mért a sértettre, aki ettől leesett a földre. Ezen nagy erejű ütésen kívül nincs bizonyíték a 86.000 forint és az útlevelet elvételére, ezt csak a sértett állítja. A sértett vallomása azonban kétséges, ezért az nem fogadható el.

A büntetőjogi felelősség kérdésében a II. r. vádlott ütése, a támadott testtájék és a bántalmazás intenzitása alapján súlyos testi sértés büntettének kísérletében látta megállapíthatónak a bűnösségét. A további cselekmények, így az emberrablás, a kifosztás és a közokirattal visszaélés körében eltérő tényállás megállapításával a II. r. vádlott felmentésére tett indítványt.

A büntetés kiszabása körében a testi sértés kísérletével arányos, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés megállapítását kérte. A kiutasítás mellékbüntetés mellőzése érdekében arra hivatkozott, hogy a II. r. vádlott 1997. óta él élettársával, akinek két iskoláskorú gyermekét közösen nevelik. Házasságkötési szándékuk fennáll, így a kiutasítás olyan joghátrányt jelentene, amely a büntetési célokkal nem egyeztethető össze.

A védő felszólalásához a II. r. vádlott csatlakozott. Bejelentette, hogy személyi körülményei nem változtak, élettársa látogatja, tartják a kapcsolatot.

A vádlottak az utolsó szó jogán nem kívántak szólni.

A fellebbezések részben alaposak a következők szerint.

A Fővárosi Ítéltábla védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Bíróság a perrendi szabályokat egy kivétellel megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségét a lehetőségekhez képest maradéktalanul teljesítette.

A Fővárosi Bíróság az eljárási szabálysértést azzal valósította meg, hogy a Be. 303. § (1) bekezdésében foglalt előírás ellenére a bűnjelként lefoglalt fegyvert ténylegesen nem mutatta fel. Ez azonban csupán relatív eljárási szabálysértés, amely nem eredményezte a tényállás megalapozatlanságát, különösebb jelentőséggel nem bírt. A rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, felismertetési jegyzőkönyv felolvasása és a fényképek ismertetése megalapozta a tényállás vonatkozó részét. A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség észrevételével szemben az indokolás ezt a 15. oldal 5. bekezdésében tartalmazza, így ezzel az indokolás kiegészítésére nem volt szükség.

A Fővárosi Bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan értékelte. E tevékenységéről számot adva részletesen megindokolta, hogy a vádlottak védekezésével szemben alapvetően miért a sértett által elmondottaknak tulajdonított valóságtartalmat. A történetek minden mozzanata tekintetében hibátlan mérlegeléssel adta indokát a tényállásban foglalt tények rögzítésének.

Kétségtelen, hogy a sértett tanúként a bíróság előtt nem jelent meg, távolmaradását a vádlottakkal szembeni félelmével indokolta. A bíróság a cselekmény körülményeire figyelemmel alappal fogadta el ezt az indokot és jól lehet szokatlan, de a törvényben engedélyezett más módon hívta fel a sértettet, hogy írásban tegyen

tanúvallomást. Az írásbeli tanúvallomásban megfelelően szerepel a sértett kioktatása, a más módon leírt vallomását a Be. 85. § (5) bekezdése szerint a tanács elnöke és a jegyzőkönyvvezető hitelesítette. Ezt az írásbeli vallomást a bíróság a tárgyaláson felolvasta, mint ahogyan a sértett valamennyi nyomozati előadását is felolvasással tette a bizonyítás anyagává (147. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv). A Fővárosi Bíróság különös gonddal és részletességgel elemezte a sértett vallomásait, miután a vád bizonyításának gerincét az ő terhelő előadása jelentette. A II. r. vádlott védőjének érvelésével szemben a videofelvételek nem elsődleges bizonyítékok szolgáltak, hanem a szubjektív elem kizárásával a sértett előadását támasztották alá. Ezért téves az a védelmi hivatkozás, hogy ami nem látszik a felvételen, az nem tekinthető bizonyítottnak.

A Fővárosi Bíróság a vádlottak, valamennyi tanúvallomás és az egyéb bizonyítási eszközök mérlegelésével iratszerűen, hibátlan mérlegeléssel rögzítette a történeteket.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 6. oldal 5. bekezdésében az orvosi látletet alapján helyesen sorolta fel, hogy a sértett az események során elszenvedett bántalmazás eredményeként a fején, az arcán és a fogsorán milyen sérüléseket szenvedett el. A következő bekezdés első mondatában a látletnek megfelelően szerepel, hogy a sértett sérüléseinek gyógytartama külön-külön és együttesen is 8 napon belüli volt. A mondat második felében azonban tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a bántalmazás módja alapján 8 napon túl gyógyuló sérülések is keletkezhetnek volna, amelyek elmaradása csak a szerencsés véletlennek köszönhető. Ilyen jellegű sérülés bekövetkezésének lehetőségét a vádirat nem tartalmazza, a bántalmazás ilyen súlyú jellegére a tárgyaló ügyész sem utalt. A sérülések tekintetében kizárólag a rendőr-orvosi látlet áll rendelkezésre, amely a gyógytartamot 8 napon belül gyógyulóként jellemzi. A sérülések gyógytartamának, illetve a ténylegesnél súlyosabb sérülés bekövetkezése lehetőségének megállapítása olyan szakkérdés, amely a bírói kompetencián kívül esik [Be. 99. § (1)]. A bíróság azonban igazságügyi orvosszakértőt nem vett igénybe, a jelzett súlyosabb lehetőségre maga következtetett, amelyre ilyen módon nincs lehetőség. Erre és a vád terjedelmére figyelemmel az ítélet tábla a tényállásból a 6. oldal 6. bekezdés első mondatrészét követő, önkényes következtetésen alapuló megállapításokat kirekesztette.

Az így helyesbített tényállás már minden tekintetben megalapozott, így irányadó volt a felülbírálat során.

A II. r. vádlott védője fellebbezését nagyrészt a bizonyítékok eltérő értékelésére, a tényállás megalapozatlanságára és védelem védekezése szerinti tényállás megállapítására alapozta. Az általa jelzett kétségeket az ítélet részletes indokolása megcáfolja, köztük az 1. számú tanú szavahihetőségének értékelésére is megfelelő választ ad. Azzal azonban az ítélet tábla egyetértett, hogy a védői indítvány azon minősítése, hogy „a védő bátran megtehette indítványát, mert tisztában volt vele...” kezdetű mondat olyan véleménynyilvánítás, amely kívül esik a tárgyszerű

mérlegelésen. Ezért az ítélet 22. oldal 2. bekezdésének utolsó mondatát az indokolásból az ítéltábla kirekesztette.

A megalapozott, ekként irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére.

A társtettesként elkövetett emberrablás büntette kapcsán a törvényi tényállás egyes elemeinek maradéktalan megvalósulását a Fővárosi Bíróság számos eseti döntés felhívásával is alátámasztotta. Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában a vádlottak által társtettesként, fegyveresen elkövetett emberrablás büntetének felrovása és minősítése törvényes. A vonatkozó jogi okfejtésből azonban az ítéltábla a 25. oldal 2. bekezdésében a „Nyomban hozzáfűzi a bíróság...” kezdetű fejtegetést mellőzte, mert az felesleges, egyben eltérő tényállásra utal.

A jogi indokolás a kifosztás büntettére és a közokirattal visszaélés vétségére vonatkozó részükben ugyancsak törvényes. A tényállás tartalmazza az egyes szükséges tényállási elemeket, a minősítések az anyagi jog szabályainak megfelelnek, a vádlottak elkövetői minőségének megállapítását is ide értve.

Az ítéltábla nem osztotta az I. r. vádlott védőjének azt az álláspontját, hogy a kifosztás büntettét önállóan, elkülönülten kell vizsgálni, amelynél a tényállásból nem következik a szándékegység, s így az I. r. vádlott pszichikai bűnsegéd volta sem állapítható meg.

E védői érveléssel szemben az irányadó tényállás szerint a sértettel szemben a vádlottak által egyetértésben alkalmazott fenyegetést követően történt a II. r. vádlott részéről a sértett pénzének elvétele, később is mindketten bántalmazták, majd az I. r. vádlott felszólítására vette el az útlevelét a II. r. vádlott. Az egész eseménysor folyamatosan, megszakítás nélkül történt, az I. és II. r. vádlottak mindvégig jelen voltak és aktívan közreműködtek. Alaptalan ezért annak a felvetése, hogy egy közbülső cselekménynél, a kifosztás büntetténél a vádlottak szándékegysége hiányzott volna. Ennek az I. r. vádlott semmi tanújelét nem adta, egyet nem értését semmivel nem jelezte. Ezért az elsőfokú bíróság törvényesen állapította meg, hogy az I. r. vádlott pszichikai bűnsegédként bűnös a kifosztás büntettében, míg a közokirattal visszaélés vétségéért felbujtóként felelős, mely bűncselekményeket a II. r. vádlott tettesként valósította meg.

Miután az ítéltábla a tényállást a bántalmazás eredménye tekintetében helyesbítette, az irányadó tények szerint a vádlottak 8 napon belül gyógyuló sérüléseket okoztak a követelés kikényszerítése végett alkalmazott erőszak során. Az így elkövetett könnyű testi sértés vétsége látszólagos alaki halmazatot képez a társtettesként elkövetett emberrablási cselekménnyel. Mindezekért a vádlottak bűnössége társtettesként elkövetett súlyos testi sértés büntettében nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság által így értékelt bántalmazást a módosított tényállás figyelembevételével az ítéltábla egységesen társtettesként, fegyveresen elkövetett

emberrablás büntetteként (Btk. 175/A. § (1) és (2) bekezdés b./ pontja szerint) minősítette.

A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a Fővárosi Bíróság nagyrészt helyesen vette számba. Ugyanakkor az ítélet tábla a részben eltérő jogi értékelés miatt az enyhítő körülmények közül mellőzte a testi sértés kísérleti szakban rekedését. Mindkét vádlott javára értékelte, hogy a sértett személyi szabadságától megfosztása viszonylag rövidebb ideig tartott. Az I. r. vádlott esetében az ítélet tábla nagyobb nyomatékot tulajdonított büntetlen előéletének.

Figyelemmel a vádlottak terhére rótt bűncselekmények tárgyi súlyára és valamennyi súlyosító, illetve enyhítő körülmény nyomatékára, az ítélet tábla indokoltnak látta a velük szemben kiszabott fegyházbüntetések enyhítését. Ezért a szabadságvesztés büntetések tartamát az I. r. vádlott esetében - kiemelve büntetlen előéletét - 5 évre, a II. r. vádlott esetében pedig 5 év 6 hónapra mérsékelte.

A Fővárosi Ítélet tábla egyetértett a védőknek a kiutasítás mellékbüntetések mellőzésére vonatkozó indítványával.

Az I. r. vádlott felesége magyar állampolgár, letartóztatásáig együtt nevelték közös kiskorú gyermeküket. Szoros gazdasági és érzelmi kötelékben éltek, az I. r. vádlottnak a családegyesítési célú közigazgatási eljárása a jelen ügy miatt szakadt meg.

A II. r. vádlott 1997. óta él együtt magyar állampolgár élettársával, házasságkötésüket engedélyezték, arra ez ideig adminisztratív okok miatt nem került sor. Jól lehet közös gyermekük nincs, de együtt nevelték élettársa két kiskorú gyermekét.

Ilyen személyi körülmények között az ítélet tábla mindkét vádlott esetében indokoltnak látta a kiutasítás mellékbüntetés Btk. 61. § (7) bekezdésében foglalt korlátozó rendelkezésének a figyelembevételét. Megállapította, hogy a vádlottaknak a családi élet tiszteletben tartásához való joga sérülne az országból történő kiutasításuk esetén, büntetésük tartama a 10 évet nem éri el, nem állapítható meg az sem, hogy Magyarországon tartózkodásuk a közbiztonságot jelentősen veszélyeztetné. Ezért az ítélet tábla a Btk. 61. § (7) bekezdése értelmében mindkét vádlottal szemben mellőzte a kiutasítás mellékbüntetés alkalmazását.

Helyesbíteni kellett a vádlottak házi őrizetének kezdő napját, miután 2008. november 11. napja még az előzetes fogvatartás idejébe számítandó be, így a következő nap a házi őrizet kezdete.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 99. § (1)-(3) bekezdései szerint helyesen döntött az előzetes fogvatartás és a házi őrizetben töltött idő beszámításáról. Ennek során azonban az ítélet rendelkező részében csak azt kell feltüntetni, hogy egy nap szabadságvesztésnek hány nap házi őrizetben töltött idő felel meg. A házi őrizetben

töltött napok számának kiszámítása nem az ítélező bíróság feladata, ezért ennek megállapítását az ítéltábla mellőzte.

Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása a Be. 372. § (1) bekezdésén, egyebekben törvényes rendelkezéseinek helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapszik.

A vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött idő beszámítása a Btk. 99. § (1) bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárásban felmerült fordítási és tolmácsdíjat a Be. 381. § (1) bekezdése, illetve a Be. 339. § (2) bekezdése értelmében az állam viseli.

B u d a p e s t, 2010. év február hó 24. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Révész Tamásné s.k.	Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Bíróság 7.B.919/2006/170. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.215/2009/18. számú ítéletében foglalt változtatással az I. r. és a II. r. vádlott tekintetében 2010. február hó 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2010. év február hó 24. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

*Kiadmány hitelül:
bíróági ügyintéző*

